

**ŠIE RAŠINIAI DALYVAVO TINKLARAŠČIŲ AKCIJOJE
„BALTIJOS KELIO“ 20-ČIUI PAMINĖTI**

PABUDOME IR KELKIMĖS

Nelabai pamenu šios dienos asmeniškai, tačiau atmintyje išlikę tai, jog su dieduku ir močiute, dar senuoju šeštuku, lėkėm link ten, kur buriavosi minios žmonių. Daugelis iš jų rankose laikė radijo imtuvus, visi stovėjo susikibę rankomis. Tai buvo kažkas tokio, kas nutinka tikrai ne kiekvieną dieną ar netgi dešimtmetį. Ir palyginimui, nors per sausio 13-ąją buvau kur kas labiau paūgėjęs, 1989-uosius atsimenu kur kas labiau. Gal todėl, kad Baltijos kelio įvykyje buvo daug pozityvo.

Mūsų tinklaraštis, inicijuodamas pilietinę akciją „Baltijos kelio“ dvidešimtmečiui atminti, nori, jog kuo daugiau žmonių, šiuo atveju lietuvių, pasidalintų savo gražiais išgyvenimais ir atsiminimais ir su tokiais kaip aš, kurie buvo dar visiškai pypliai ir daug faktų tiesiog nėra užfiksavę iš to meto įvykių. Taip pat manau, jog žmonės, pasidalindami savo mintimis apie tų laikų dvasią, savo širdyse šiuo ne itin linksnu laikmečiu įžiebs pilietiškumo ugnelę ir galbūt ji dar labiau sužibės kituose, ateities dalykuose.

Kai aš pagalvoju apie Baltijos kelią, jis man iškart asocijuojasi su laisve, santarve, visų suėjimu į vieną vietą ir visišką vienybę, kuri žiūrint to meto video, atsispindi kiekvieno legendinės akcijos dalyvio veide.

Ir jau tris dienas iš eilės tik prabudęs niūniuoju šią melodiją. Mano toks mini prašymas būtų tiems, kas gali sukurti normalią, šių laikų realijas atitinkančią dainos aranžuotę, padarykite taip ir atgaivinkite dainą, kuri Lietuvoj turėtų būti antras himnas. Kol kas šią dainą tik ŽAS yra perdainavę. Nors nedaug ten dainavimo pas juos, juk patys žinot, kaip žąsams būdavo su dainavimu. Aišku, nesinorėtų, kad kokie ŽENTAI sukurtų naują aranžuotę. Juk yra Lietuvoj tikrai normalių, pilietiškų muzikantų ir grupių. Tokių kaip Andrius Mamontovas ar G&G Sindikatas. Nes vis gi, nesinorėtų, kad naujasis hitas būtų pagamintas kokių visai nepilietiškų Lietuvos muzikantų:)

PDFONTOUR | Vaidas

pdfontour.com/blog/

MANO BALTIJOS KELIAS

- Vaikai, susirinkit žaislus, važiuosim, – išgirstu tėvo balsą burbimu įgarsindamas savo žaislinio KRAZ'o manevrus smėlio dėžėje.

- Kur, tėti, važiuosim? – paklausiu.

- Į Baltijos kelią važiuosim. Eikit, užkąskit, močiutė duos kitus rūbus, persirengsit ir važiuosim.

- Geerai..., tuoj, – patempęs lūpą, pasiimu ką tik žvėriškai riaumojusį KRAZ'iuoką, išpilu smėlį. Krovinio nuvežt į statybas jis nebespėjo...

- Pasiimk savo mašiną, nepalik, kad Justis atėjęs nepavogtų, – atitraukdamas nuo taip ir neužgimusio smėlio miesto tarsteliu į statybas vis dar įsijautusiam broliui. Justis šiaip jau neateina ir mūsų mašinų nevagia, bet aš – vyresnis brolis, tad privalau jaunėlį pratint prie tvarkos.

Pikta. Labai pikta. Smėlis šlapias, pats tas „gazaras“ statyt namus, o reikia važiuoti. Nors, tiesą sakant, kad kažkur keliausim, nujaučiau. Mat tėtis nuo pat ryto blizgino mūsų senolį „maskvičių“, girdė jį benzinu iš kanistro, močiutė garsiai klausėsi radijo ir vis apgailėstaudama, kad šiandien mama dirba, tepė sumuštinis.

Užkandam, pasipuošiam ir patraukiam kelionėn. Tiesa, prieš tai dar užsukam pas močiutės brolių. Pasipuošęs išeiginiu kostiumu, nusiblizginęs savo juodus lakuotus, kaip tėtis sako, „smetanskus“ batus jis prisijungia prie mūsų ekipažo. Netrukus išneriam į plentą. Mašinų jame labai jau daug...

- Tėti, o kur mes važiuojam? – paklausiu.

- Į Baltijos kelią važiuojam, Minguti. Į Baltijos kelią...

- A..., aišku, – numykiu.

Iš tiesų tai niekas neaišku. Važiuojam į kažkokį kelią, apie kurį kalba radijas, apie kurį nuo pat ryto kalbėjo visi suaugusieji. Į kelią, kurio pasižiūrėt savo numylėtuojų ZAZ'iuoku išvažiavo net kaimynas „dėdė Petras“, nors iki tol jis didelių kelių bijojo ir važiuodavo tik iki bažnyčios. Kas čia per kelias? Kuo jis toks ypatingas, kad vienu metu jo pažiūrėt tiek žmonių. Turbūt labai jau didelis... Pamenu, kai išasfaltavo Alyvų gatvę, irgi daug žmonių buvo susirinkę pažiūrėt. Na, bet ne tiek... Čia turbūt bus dar didesnis, nei tas, kur prie Kauno... Niekaip negaliu atsistebėt – kely tiek mašinų, kad net aš nebesuskaičiuočiau. O skaičiuoju tai geriausiai klasėje...

Mintis, kad taip ir nesuprantu, kur važiuojam, vis neduoda ramybės. Taip norisi tėčio paprašyt, kad paaiškintų, kuo jau toks ypatingas tas Baltijos kelias, bet klausti gėda – net dvejus metus jau vaikštau į mokyklą, o nežinau. Gi juoksis visi aplinkui. Ką daryt? Laimei, turiu brolių...

- Paklausk, kur yra tas Baltijos kelias. Tada visą savaitę galėsi su KRAZ'u žaist, – sušnibždu broliui į ausį. Puikiai suprantu, kad tokiam pasiūlymui jis neatsispirs.

- O kur yra Baltijos kelias? – kaip mat suaugusiųjų užklausia brolis.

Močiutė paaiškina, kad važiuojam į Pasvalį. Ten susirinks daug žmonių, sustos prie kelio ir susikabins rankomis. Kodėl tą darys, nepaaiškina. Taip reikia... Ir liepia neblaškyt tėčio, jam netrukdyti. Kelyje tiek mašinų, kad jai jau darosi baisu.

Su broliu tarpusavy nusprendžiam, kad čia bus kažkas panašaus į žaidimą „Alimbamba, začem slava“. Mes jį žaidžiam mokyklos kieme, nes ten daugiau vietos, o suaugę važiuoja į Pasvalį...

Mašinų ima vis daugėti ir daugėti. Užaugęs aš noriu būti KAMAZ'o vairuotoju ir vežioti iš Gruzijos arbūzus, tad žinau, kaip keliais turi važinėti mašinos. Viena puse į priekį, kita – atgal. Dabar gi abiem pusėm važiuoja į priekį, į Pasvalį... Judam vis lėčiau ir lėčiau. Tėtis ima žiūrėti į rodykles prie vairo, nervintis, kad neužkaistų variklis. Kas nutinka, kai jis užkaista, aš atsimeinu dar iš tų laikų kai turėjom ZAZ'ą su juokingom ausim užpakalyje. Tada tenka stoti šalikelėje ir atsidarius dangtį laukti, kol atvės. Bet čia gi „maskvičius“. Jis gi nekaista!

- Teti, o kodėl mūsų „maskvičius“ kaista. Juk jis ne ZAZ'as – paklausiu.

- Labai lėtai judam, nespėja variklis aušintis, sūnau... Su ZAZ'u čia išvis pražūtume, ir Baltijos kelio nepamatytume.

Apsidairau. Šalikelėj pražiojęs užpakalį stovi ZAZ'as... Netoli jo kitas... Paskui – trečias, ketvirtas... Netrukus prariedam ir pro garais apsiptylusį „maskvičiuką“. Lygiai tokį pat kaip mūsų.

- Va, šita rodyklė jei pakils iki raudono, bus šakės... -parodo man.

Lėtai lėtai judam toliau. Mašinos grūdasi, pypina, garuoja šalikelėse... Tėtis nervinasi ir sako daug žodžių, už kurių sakymą ne taip jau seniai gerokai gavau beržinės košės. Močiutė išsitraukia rožančių ir ima melstis. Liepia melstis ir mums. Meldžiuosi.... Pernai priėmiau pirmą komuniją, tad atmintinai moku visas maldas. Močiutė sako, kad galėčiau būti kunigu, bet man KAMAZ'ą vairuot patiktų labiau...

- Tete, tete, žiūrėk, devintukas, – pradedu šaukt rodydamas pirštu į naują ir blizgantį devintą žigulį. Mašinų markes žinau netgi geriau ne katekizmą. – Koks gražus, kaip tokio norėčiau...

- Pamatysi, sūnau, turėsi kada nors dar geresnę...

- Kas gali būt geriau už devintuką? – nustembu.

- Gali, gali...

Šiaip ne taip nuvažiuojam į vietą - rodyklė iki raudonos padalos nepakilo, „maskvičius“ mus atvežė ten, kur norėjom. Į Baltijos kelią.... O kelias kaip kelias. Toks kaip į Šiaulius.... Bet tiek žmonių ir mašinų vienoj vietoj matęs dar nesu... Vieni su tautiniais rūbais, kiti su kostiumais, vieni dainuoja, kiti juokiasi. Visi eina, rikiuojasi į eilę, susikibę rankomis dainuoja, mojuoja vėliavom, šaukia „Lietuva“, „Lietuva“. Močiutė verkia. Jos Brolis irgi... Ašaros kaupiasi ir man – labai noriu sysiot.

Tėtis pastebi, kad trypčioju ir nuveda mus su broliu į miškelį. Net ir čia girdėt šūkiei ir dainos. Pasysiojam. Grįžę sužinom, kad tuo metu kai buvo miškelyje, kažkas visus susikabinusiuosius fotografavo. Mes į nuotraukas pakliūt nespėjom.... Kažkokia moteris tėčiui pasako, jog tuoj turėtų praskrist lėktuvas – jis irgi fotografuos ir filmuos.

Ir iš tiesų, netrukus jis pasirodo . Visi žmonės mojuoja jam rankomis, vėliavomis ir šaukia „Lietuva, Lietuva“. Šaukiu ir aš. Paskui staiga prisimeinu Jusčio pasakojimą apie tai, kaip jis vieną kart praskrendančio lėktuvo paprašė išmest „kramtuškių“ ir tas išmetė visą dėžę.

- Išmesk „kramtuškių“, „kramtuškių“!!! – rėkiu iš visų plaučių. Lėktuvas manęs neišgirsta. Kur čia išgirs, kaip ausys plyšta nuo to „Lietuva, Lietuva“....

Močiutė ir jos brolis dar kurį laiką pabendrauja su kažkokiais tautiniais rūbais apsirengusiais žmonėmis, o mes su tėčiu patraukiam į mašiną. „Kad nepasimestumėt šitoj košėj“ – paaiškina.

Galiausiai grįžta ir močiutė. Akys dar paraudusios, matyti kad verkė daug... Ir verkė ne tik ji – mačiau daug ašarojančių tetų ir netgi dėdžių...

- Kai pagalvoju, kaip reikės grįžt, norisi verkti ir man, – sako tėtis.

Susėdam į savo senolį „maskvičiuką“ ir patraukiam namo. Lėtai lėtai, nes mašinų ir vėl tiek, kad netelpa kelyje. Tik šį kart visi jau keliauja atgal... Grįždami ir vėl matom visko – šalikelėse besiilsinčių ZAZ'ukų (kai kurie iš jų Baltijos kelio taip ir nepasiekę patraukė namo), per ražienų laukus lekiančių automobilių, garais apsipylusių senų „žiguliukų“. Močiutė vis kartoja, kad to jai dar neteko matyti ir visą kelią meldžiasi, jog sėkmingai pasiektume namus... Juos pasiekiam sėkmingai....

Baltijos kelią aš mačiau taip.... Kas jis buvo iš tiesų, ir kur iš tiesų dalyvavom, supratau vėliau.... Tik vėliau supratau, kodėl verkė močiutė, kodėl žmonės mojavo visai ne tomis vėliavom, kurias iki tol kabino prie namų, kodėl niekas nenešė plakatų su Lenino atvaizdais...

Varpininkas

<http://auksinevarpa.lt>

O PRIEŠ 20 METŲ...

Paskaičiau "Auksinės varpos" rašinį, ir nusprendžiau prisijungti prie akcijos.
Man tada buvo beveik devyneri...

Pamenu, kaip tėvukas rišo prie Žigulio veidrodėlio mažytę trispalvę, kaip lėkėm kažkur link Panevėžio, kaip stovėjau kažkokioj eilėj žmonių, šalikelėje kažkur laukuose, kaip skraidė lėktuvas... Buvo keista ir tuo pačiu įdomu.

Jau suvokiau, kad vyksta kažkas labai svarbaus, kažkokia pakili nuotaika tvyrojo - kaip kokioj bažnyčioj...

Daug vėliavų, ir dar daugiau žmonių...

O atrodo lyg tai buvo dar visai neseniai.

YVL

<http://yvl.blogas.lt/>

BALTIJOS KELIAS ARBA NEBŪTINA MATYTI, KAD PAJAUSTUM

Pasaulyje atsiradau tuomet, kai Baltijos Kelias jau buvo atšventęs antrąjį gimtadienį. Tad man tikrai nuoširdžiai liūdna, kad negaliu savo asmeniui pritaikyti Algimanto Baltakio eilučių, sakančių, kad “gimiau nei per anksti, nei per vėlai, gimiau pačiu laiku”. Ne laiku gimiau. Per vėlai. Galbūt net sutikčiau paaukoti Pirmosios Laisvoje Lietuvoje Gimusios Kartos atstovės vardą, vien tam, kad turėčiau atmintyje vaizdą Lietuvos, kurios neдрaskė interesų konfliktai, pyktis, nelygybė (nors ir viena diena); kad vakare, išjungusi eilinės dienos eilinę žinių laidą, pranešusią apie žudynes, didėjantį emigrantų skaičių, rodžiusią liūdnuos varganų žmonių veidus, užsimerkusi matyčiau už rankų susikibusią Lietuvą, su viltimi ir tikėjimu akyse ir širdyse. Bet, deja, tokių prisiminimų saugojimu negaliu pasigirti... Todėl visiškai nuolankiai nudelbiu akis prieš klausimą: “Tai ką tu, vaikeli, gali pasakyti apie tai, ko nematei, nepajutai, apie tą, kurio skonio neragavai savo lūpom?” O aš tegaliu atsakyti, kad nieko. Nieko labai rimto, tik šį tą tikrai nuoširdaus. Ypač todėl, kad, kiek žinau, nė vienas iš pačių artimiausių mano žmonių nebuvo ten. Kodėl? Nežinau... kažko neužteko, trūko, galbūt atstumas nuo Alytaus iki TEN pasirodė per ilgas, o gal tiesiog nebuvo kam pavesti namų saugojimo. Tiesa, močiutės sesuo sakė buvusi ten, kažkur ties Panevėžiu, tačiau negalėjo stoti draugėn su visais, susikibti už rankų, nes užėmė tokias pareigas, kurios atgavus nepriklausomybę buvo panaikintos, kaip buvusios valdžios palikimas...

Kelerių metų būdama sužinojau apie Baltijos Kelią atmintyje neišliko. Bet, pamenu, kaip per televiziją išgirdau dainą “Bunda jau Baltija”. Labai gražiai ji mano ausims skambėjo, o vaizdai, kai daug daug žmonių į viršų iškelia rankas, kuriose spalvingų gėlių puokštės, plevenančios vėliavos tik dar stipriau sužadino mano vaikišką smalsumą. Pirmiausia, iš vyresniųjų bandžiau sugaudyti informaciją, kas ta Latvija ir Estija, vėliau perėjau prie Baltijos Kelio klausimo. Ką sužinojau tuomet nugrimzdo bėgančių metų šešėliuose (labai gaila, kad tas tikriausiai itin lakoniškas, vaikui subalansuotas atsakymas neįrėžė žymės mano atminties kloduose). Ir taip kasmet, artėjant rugpjūčio pabaigai, apie didžią trijų tautų akciją sužinodavau vis daugiau ir daugiau, po mažą gabalėlį rinkausi žinias suvokimo tvirtovei. Be abejonės, dar ir dabar negaliu galutinai suvokti to reiškinio, to stebuklo, nes nebuvo, nemačiau, negirdėjau... Ir niekada nesuvoksiu. Bet šis ~600km tęsėsis unikumas man visą gyvenimą bus pačiu tvirčiausiu argumentu, kad konsolidacija yra šviesiausias laužas kovojant su negandų tamsa, o tikėjimas ir viltis – svarbiausi šios liepsnos šaltiniai.

Liūdna, tačiau apsidairius aplink darosi panašu, kad dabar, prabėgus dviem dešimtmečiams, žmonėms per sunku suprasti tokią itin paprastą tiesą, jog kartu mes galime daugiau. Pažvelgus į

tarptautinę situaciją – anksčiau buvę trimis Baltijos sesėmis, Lietuva, Latvija ir Estija pamažėl tampa pusseserėmis, gal dar tolimesnėmis giminaitėmis, kurias skaldo ginčai dėl erdvės smėlio dėžėje. O juk ir kvailas pasakytų, kad 3 X ~3mln. gali daug mažiau, negu kad 1 x ~9mln. Ir tai istoriškai patikrinta! Bet politika yra politika ir į žmogų ji savo veido atgręžti nenori... Ne ką linksmiau tampa pasižiūrėjus, kas dedasi čia, Lietuvoj. Žmonės, kurie prieš dvidešimt metų stovėjo ranka rankon, dabar vieni prieš kitus pasistato abejingumo sienas, užsideda kaukes ir nenori matyti ne tik kad vieni kitų, bet ir savęs, nes tikrasis veidas paliko kažkur ten, kai jutimai buvo tyri ir nesuvidinti, o dabar iš viso to beliko tik grimasa...Baugu, kad susvetimėjimas vis didėja, vis didėja kampas tarp žmonių pasirinktų kelių, vis sunkiau paliesti draugo pirštų galiukus, ką jau bekalbėti apie tikrą delno delne suspaudimą. Aišku, kiekvienas galime pasidaryti savo Šeimos Kelią, Draugų Kelią, Miesto Kelią, bet reikia kažko kito, kažko masiško, nepaliekančio abejingų, sukeliančio širdies virpulį, įkvepiančio naujam gyvenimui.

Ir aš, gimusi tuomet, kai Baltijos Kelias jau buvo atšventęs antrąjį gimtadienį visa širdimi tikiu, kad tas Kažkas atsiras pas mus, įvyks. Tikiu, kad nereikės visko statyti iš naujo, užteks atlikti tik restauracinius darbus. Dar sykį cituoju A. Baltakį, tik jau kitą jo eilėraščio eilutę - “tarp vergų visados atsiranda Spartakas.” Dabar jau mums, Pirmajai Laisvoje Lietuvoje Gimusiai Kartai privalu užtikrinti, kad netaptume vergais. O Spartakas atsiras. Ir atneš naujos kartos Baltijos Kelią.

AGNĖ

<http://asatejau.blogspot.com/>

BALTIJOS KELYJE IR GABALĖLIS MANĖS

Tą stebuklingą 1989-ųjų rugpjūčio 23-ąją man tebuvo du metai. Mama mane apvilko šventiniu kombinezonu, apjuosė galvą didžiuliu rožiniu kaspinu, įdavė į rankutes trispalvę ir tarė: „Eik, vaike“. Aš ir ėjau. Automobiliai pypsėjo už nugaros, bet nepasidaviau. Tiesą sakant, jų buvo labai daug. Širdutėj net sąmyšis kilo. Vienu momentu buvau apsisprendusi nutraukti šį kūdikišką savo žygdarbį, tačiau tikslas vedė į priekį suteikdamas nežemiškų jėgų. Braukiau prakaitą, raitojausi dryžuotas rankoves, tik staiga...

Atsibudau ir supratau, kad jums meluoju. Nedalyvavau aš Baltijos kely. O gaila. Be to, šiandien mobiliuoju telefonu (kažkodėl traškėjo, šunsnukis) paskambinau šeimynėlei ir kamantinėjau išsijuosusi: „Ar jūs stovėjot tada, ten? Tą lemingąją istorinę akimirką?!“ Ne, ir tie nestovėjo. Trenktas reikalas. Kodėl gi aš drįsau būt šitokia pyplė? Jeigu ne pyplumas, būčiau visus už „kalnieriaus“ ištempusi.

Patys pagalvokit: ilgą laiką tu lyg ir turi rankas, kojas, lyg ir turi dangų, lietų, bet kažkas stovi tau už nugaros ir grūmoja: „Ką darai, kvaily? Tau neužtenka to, ką duodu? Esi nepatenkintas? Grandinė, kuria esi sukaustytas, pakankamo ilgio, nepritrūksi.“ Linkteli galva: „Esu patenkintas. Labai. Tiiiiikrai.“ Paskutinį žodį ištari pro sukąstus dantis. Apsimestinai džiaugiesi, nes kitaip negalima. Ir štai pačią netikėčiausią akimirką švytėte švytėdamas nusileidžia Mesijas, kurio pasirodymas tau tampa ženklu, kad dabar gali garsiai pasakyti, ką iš tiesų galvoji. Niekas tavęs neskriaus. Nes visi kartu. Visi it vienas. Kelias. Delnų energiją perduodi šalimais esantiems, o tie dar kitiems. Brolybė, vienybė, tikėjimas. Šiluma ir besišypsantys veidai. Giliau nei matosi. kažkas tylutėliai sprogsta.

Kalbama, kad Maskvoj buvo daug mergaičių ir berniukų smarkiai tūžusių dėl to kas vyksta. Piktinosi ir varna pataikiusi ant eglės šakos bei susibražiūsi užpakalį. O kas mums, jei mes norim, nebegalim kentėti? Norim parodyti, kad esame ir mums reikia to saldaus SAVUMO. Parodėm. Nors aš ten ir nebuvau. Tiesiogiai. Prašau, paguoskit mane, pasakykit, kad bent gabalėlis manęs ten buvo?

Ei, bet ar jūs įsivaizduojat kokia minčių galia skraidė ore, kai žmonės išdidžiai stovėjo Baltijos kely? Kiekvienas iš mūsų galvojame apie įvairius dalykus, rūpinamės savimi. Bet jūs tik pabandykit įsivaizduoti kaip turėjo būti karšta ten, kur milijonai kvėpavo ta pačia idėja? Dėl to ir sprogo. Paprasčiausiai neatlaikė teigiamos įtampos pliūpsnio.

LIGITA

<http://ligita.xz.lt/>

Rašinys Baltijos kelio dvidešimtmečiui paminėti

Kas man atsakys į klausimą, kodėl vieną dieną prieš dvidešimtmetį žmonės ramiai gyvenę savo namuose, dirbdami eilinius darbus, vaikščiodami parke, palydėdami saulėlydžius, važinėdamiesi dviračiu, žiūrėdami į žvaigždes, sapnuodami, įkvėpdami gurkšnį tyro oro, ar tiesiog mąstydami apie laisvę nusprendė viską mesti į šalį ir važiuoti, it akis išdegus, į sutartą vietą, griebti kito žmogaus ranką ir tvirtai sudėjus kojas ant žemės bei iš visos gerklės dainuojant patriotines dainas stovėti šalikelėje? Trijų Baltijos šalių gyventojų sudaryta grandinė tai ne tik precedento neturintis istorinis įvykis, žmogus laikantis kito žmogaus ranką susijungė su tūkstančiais žmonių neišskiriamais meilės, vilties, tikėjimo, drąsos, užuojautos ir svarbiausia bendro kelio saitais. Tą dieną tūkstančiai širdžių plakė vienu ritmu ir tūkstančiai akių degė viena šviesą ir visai ne todėl, kad jie turėjo viltį, todėl, kad jie jautė ta pačią viltį ir iš šalia stovinčio žmogaus. Dabar daug kas sako, kad Baltijos kelio niekas negalėtų pakartot, kad žmonės tapo abejingi, apatiški ir nusivylę. Aš manau, jog tai netiesa. Norit pakartot Baltijos kelią? Tuomet paimkite savo draugą, bičiulį, šeimos narį ar tiesiog gerą žmogų už rankos ir pajausit, tai ką žmonės jautė stovėdami ten. Paimkite už rankos kitą žmogų ir išgirsite, kad jūsų širdys pamažu pradeda plakti kartu. Baltijos kelias nebuvo vien kelias į laisvę, tai buvo kelias, kuris padėjo mums suprast, kad mes vienas kitam esame geriausi draugai ir ištikimiausia šeima.

BIRUTĖ DAVIDONYTĖ